

عنوان مقاله:

تاثیر مگنت تراپی ثابت بر میزان دامنه ی حرکتی غیر فعال بدون درد شانه در بیماران مبتلا به نیمه دررفتگی شانه پس از سکتة مغزی: یک کارآزمایی بالینی تصادفی شده

محل انتشار:

نشریه پژوهش توانبخشی در پرستاری، دوره 7، شماره 3 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

شیمای شیراویژن - *Ph.D. Student, Department of Nursing, University of Social Welfare and Rehabilitation Sciences (USWR), Tehran, Iran*

اصغر دالوندی - *Associate Professor, Department of Nursing, Islamic Azad University, Tehran Medical Branch and University of Social Welfare and Rehabilitation Sciences (USWR), Tehran, Iran*

محمد علی حسینی - *Associate Professor, Department of Nursing, University of Social Welfare and Rehabilitation Sciences, Tehran, Iran*

مهديه صديقي پاشاكي - *Master of Rehabilitation Nursing, Imam Khomeini Hospital Complex, Tehran, Iran*

سيد احمد رئيس السادات - *Associate Professor, Clinical Development Research Center of Shahid Modarres Hospital, Physical Medicine and Rehabilitation Research Center and Department, Shahid Beheshti University of Medical Sciences, Tehran, Iran*

مهدی رهگذر - *Associate Professor, Department of Statistics, University of Social Welfare and Rehabilitation Sciences, Tehran, Iran*

خلاصه مقاله:

مقدمه: یکی از عوارض سکتة مغزی فلج یک نیمه بدن است که میتواند موجب نیمه دررفتگی مفصل شانه و کاهش دامنه ی حرکتی غیرفعال شانه مبتلا و در نتیجه محدودیت حرکت گردد. این مطالعه با هدف بررسی تاثیر مگنت تراپی ثابت بر دامنه حرکتی غیر فعال بدون درد شانه در بیماران مبتلا به نیمه دررفتگی شانه پس از سکتة مغزی انجام شد. روش کار: این مطالعه کارآزمایی بالینی روی ۳۶ بیمار مبتلا به سکتة مغزی (۱۸ نفر در گروه مداخله و ۱۸ نفر در گروه کنترل) مراجعه کننده به مرکز توانبخشی سکتة مغزی تبسم تهران در سال ۱۳۹۵ انجام شد. برای انجام مداخله از شانه بندهای طبی با خاصیت مغناطیسی از جنس نئودیمیوم با شدت ۱۵۰۰ گوس در گروه مداخله و از شانه بندهای طبی بدون خاصیت مغناطیسی برای گروه شاهد استفاده شد. دامنه ی حرکتی (ابداکشن) غیر فعال بدون درد شانه ی مبتلا به نیمه دررفتگی شانه ی ناشی از همی پلژی بوسيله ی گونیومتر زیر نظر کاردرمانگر اندازه گیری شد. داده ها با استفاده از نرم افزار SPSS نسخه ۱۸ و به کمک آزمون های آماری توصیفی و استنباطی تحلیل شد. سطح معنی داری ۰/۰۵ در نظر گرفته شد. یافته ها: پس از مگنت تراپی میانگین نمره دامنه حرکتی در گروه مداخله به طور معنی داری (۰/۰۲۳) افزایش یافته بود. مقایسه ی پس آزمون بین دو گروه مداخله و کنترل نیز نشان داد که میانگین نمره دامنه حرکتی در گروه مداخله بیشتر بود اما این تفاوت از نظر آماری معنی دار نبود. نتیجه گیری: مگنت تراپی به عنوان یک درمان مکمل، کم هزینه و ایمن با افزایش دامنه ی حرکتی بدون درد شانه میتواند به بهبود فعالیت های فرد و پیشگیری از عوارض کمک کند. مطالعات بیشتر در زمینه ی تاثیر گذاری مگنت تراپی در بهبود دامنه ی حرکتی توصیه می شود.

کلمات کلیدی:

Magnet Therapy Shoulder Subluxation Complementary and Alternative Medicine

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1357171>

